

บทที่ 6

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

ตามที่รัฐบาล นายชวน หลีกภัย ได้มีนโยบายการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น ตามที่ได้แถลงนโยบายไว้เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2535 และได้แต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงการบริหารการปกครองท้องถิ่น โดยมีปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยถึง ความขัดแย้งทางการเมืองในการกำหนดนโยบาย : ศึกษาเฉพาะกรณีพิจารณาพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ซึ่งเป็น การปรับปรุงรูปแบบการปกครองระดับตำบลหรือสภาตำบล เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้นตามหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนี้ และเป็นเรื่องที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาถือเป็นนโยบายสำคัญประการหนึ่งมาโดยตลอด นับตั้งแต่ พ.ศ.2499 ซึ่งเป็นปีแรกที่มีการจัดตั้งสภาตำบลจนกระทั่งปัจจุบัน โดยได้มีการปรับปรุงรูปแบบโครงสร้างอำนาจหน้าที่ของสภาตำบลเรื่อยมา มีทั้งรูปแบบที่เป็นคณะกรรมการสภาตำบล สภาตำบลที่เป็นนิติบุคคล แม้แต่องค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็เป็นรูปแบบที่เคยทดลองใช้มาก่อนแล้ว จนกระทั่งเป็นสภาตำบลในรูปแบบปัจจุบันซึ่งเป็นไปตาม บว.326 ที่ประกาศใช้มาตั้งแต่ปี 2515 ทำหน้าที่เป็นองค์กรที่ปรึกษาของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการบริหารงานตำบล หมู่บ้านมากกว่าที่จะเป็นองค์กรปฏิบัติงานและไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล การสั่งซื้อ สิ่งจ้าง รายได้งบประมาณต่าง ๆ ที่จะใช้ในการพัฒนาสภาตำบลนั้นจะต้องกระทำผ่านหรือทำในนามองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่สำหรับสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลตามร่างพระราชบัญญัติที่กล่าวถึงอยู่นี้ จะมีลักษณะดังนี้คือ

1. สภาตำบลที่เป็นนิติบุคคล จะมีโครงสร้างเหมือนกับสภาตำบลในปัจจุบัน คือ ไม่มีการแบ่งแยกเป็นฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติ มีสมาชิกประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นโดยตำแหน่ง และสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งเหมือนกัน

นอกจากนี้ ตามร่างที่ผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรแล้ว สภาตำบลจะมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีรายได้และสามารถจัดงบประมาณของตนเอง ตลอดจนการกอนิติสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้เอง ซึ่งจะทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างคล่องตัวมากขึ้น และยังระบุนายได้และอำนาจหน้าที่ของสภาตำบลชัดเจนขึ้น

2. องค์การบริหารส่วนตำบล ถือเป็นการยกฐานะสภาตำบลทั่วไปที่มีความเจริญเพียงพอ โดยวัดจากรายได้ของสภาตำบลให้เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่น สภาตำบลที่จะได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น จะต้องมียาได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในงบประมาณที่ผ่านมาติดต่อกัน 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท

สำหรับโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนั้น จะมีความคล้ายคลึงกับเทศบาล คือ แบ่งออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ คือ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และฝ่ายบริหารคือ คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งสำหรับสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นจะมีสมาชิกคล้ายกับสภาตำบลที่เป็นนิติบุคคล เว้นแต่เพิ่มจำนวนสมาชิกราษฎรผู้ทรงคุณวุฒิที่มาจากกาเลือกตั้งเป็นหมู่บ้านละ 2 คน และตำแหน่งประธานสภาฯ จะเป็นสมาชิกที่ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เลือก โดยจะต้องไม่ใช้กาหนด ส่วนคณะกรรมการบริหารนั้นจะประกอบด้วย กาหนด ผู้ใหญ่บ้าน 2 คน และสมาชิกที่มาจากกาเลือกตั้ง 2 คน ซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ให้ความเห็นชอบสำหรับประธานกรรมการบริหารนั้น คณะกรรมการบริหารด้วยกันจะเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน

องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ทุกอย่างที่หน่วยการปกครองท้องถิ่นทั่วไปมี มีรายได้และทรัพย์สินของตนเอง มีอำนาจในการตราข้อบังคับเพื่อบังคับใช้ในเขตตำบลตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ สามารถจ้างพนักงานของตนเองได้ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวอยู่นั้น ได้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างคณะกรรมการปรับปรุงการบริหารการปกครองท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วย ฝ่ายข้าราชการประจำ และฝ่ายนักวิชาการ ทั้งนี้ แต่ละฝ่ายต่างก็มีความคิดเป็นของตนเอง ยึดมั่นในเหตุผลของตัวเอง หรือยึดมั่นในหลักวิชาของตน จึงทำให้เกิดความเห็นที่ไม่ตรงกัน (Personality

Clash) ดังตัวอย่างเช่น ประเด็นของการยกฐานะของสภาตำบลให้เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ฝ่ายข้าราชการประจำ มีข้อคิดเห็นว่า การยกสภาตำบลให้เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ควรให้สภาตำบลมีรายได้เฉลี่ยต่อปี 300,000 บาท ขึ้นไป เพื่อว่าสภาตำบลที่ยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลแล้วจะได้มีเงินเพียงพอใช้จ่ายในการบริหารตำบล แต่ทางฝ่ายนักวิชาการ มีข้อคิดเห็นว่า ควรลดเกณฑ์รายได้ดังกล่าวลงเหลือ 150,000 บาท หรือ 100,000 บาท เพื่อส่งเสริมให้สภาตำบลยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้มากขึ้น

สำหรับในเรื่องของพื้นที่ของตำบลที่ยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ฝ่ายข้าราชการประจำมีข้อคิดเห็นในเชิงที่ว่าต้องการกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น ส่งเสริมให้ประชาชนปกครองและบริหารด้วยตนเองให้มากที่สุด ดังนั้น จึงมีความต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีพื้นที่ในการบริหารงานทั้งตำบล ไม่ควรเว้นในบางส่วนของพื้นที่ แต่ทางฝ่ายนักวิชาการมีข้อคิดเห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลนั้นควรมีพื้นที่ในการบริหารเฉพาะในพื้นที่ที่มีความพร้อมเท่านั้น ทั้งนี้ เนื่องจากประชาชนในบางพื้นที่ยังมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะจ่ายภาษีให้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อนำไปบริหารตำบล

จากความขัดแย้งของฝ่ายข้าราชการประจำและนักวิชาการที่ได้กล่าวไปในข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่ม (Inter-groups) ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เข้าร่วมประชุม ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มของฝ่ายข้าราชการประจำและนักวิชาการ และเมื่อเปรียบเทียบความขัดแย้งดังกล่าวเข้ากับตัวแบบวัฏจักรของความขัดแย้งแล้ว ความขัดแย้งนี้จะอยู่ในช่วงของ Injustice Collecting คือ ต่างฝ่ายต่างเริ่มประชาสัมพันธ์ประเด็นของความขัดแย้ง โดยรวบรวมข้อมูลที่สนับสนุนความคิดเห็นฝ่ายของตนให้ได้มากที่สุด

การร่างพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

พ.2537 โดยคณะกรรมการฯ เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลที่จะกระจายอำนาจการปกครองระบอบประชาธิปไตยให้มากขึ้น การกำหนดนโยบายดังกล่าวได้ผ่านขั้นตอนของการระบุปัญหา (Identifying Problems) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่มีการแสดงออกถึงความต้องการของรัฐบาล นายชวน หลีกภัย ที่จะกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น แต่ในการร่างพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การ-

บริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ของคณะกรรมการฯ จัดว่าอยู่ในขั้นของการจัดทำข้อเสนอโยบาย (Formulating Policy Proposals) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่มีการจัดระเบียบข้อเสนอทางเลือกและพัฒนาทางเลือกในการแก้ไขปัญหาก่อนที่จะมีการประกาศใช้นโยบายหรือก่อนที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้ต่อไป

เมื่อนำผลการศึกษาวิจัยมาเทียบเคียงกับสมมติฐานที่กล่าวไว้คือ

1. รูปแบบสภาตำบลของคณะกรรมการปรับปรุงระบบการบริหารการปกครองท้องถิ่น มีความแตกต่างจากรูปแบบสภาตำบลตามคำสั่งคณะปฏิวัติ ที่ 326 /2515

2. รูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบลของคณะกรรมการปรับปรุงระบบการบริหารการปกครองท้องถิ่น ไม่ได้มีความแตกต่างจากรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบลในอดีต ตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ.2499

จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้กำหนดไว้ทั้ง 2 ข้อ

วิเคราะห์

ความขัดแย้งระหว่างคณะกรรมการปรับปรุงระบบการบริหารการปกครองท้องถิ่นเกี่ยวกับร่างสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะในประเด็นของการกระจายอำนาจการปกครอง ในการประชุมครั้งนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งดังกล่าว ซึ่งตัวอย่างที่สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือในประเด็นเรื่องพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งฝ่ายข้าราชการประจำมีข้อคิดเห็นในเชิงของความต้องการที่จะกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น โดยส่งเสริมให้มีการช่วยเหลือตนเองมากที่สุด ดังนั้น ในการยกฐานะของสภาตำบลให้เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลจึงควรเป็นเต็มพื้นที่ทั้งตำบล แต่ฝ่ายวิชาการมีข้อคิดเห็นในเชิงพื้นที่ว่าการยกฐานะของสภาตำบลนั้นควรยกให้เป็นเฉพาะบางส่วนหรือบางพื้นที่ที่มีความพร้อมเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่าพื้นที่ของตำบลโดยส่วนใหญ่ยังเป็นหมู่บ้านที่ยากจน ฉะนั้นเมื่อเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลแล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลจะทำให้ประชาชนซึ่งยังมีความยากจนอยู่ไม่สามารถ

เสียหายได้ตามเกณฑ์ที่เพียงพอในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล
 ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายนักวิชาการ และฝ่าย
 ข้าราชการประจำที่ได้กล่าวถึงนี้ ไม่ได้เป็นความขัดแย้งในเรื่องของผลประโยชน์
 ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากทั้ง 2 ฝ่ายต่างต้องการให้รูปแบบขององค์การ
 บริหารส่วนตำบลเป็นรูปแบบที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระจายอำนาจให้
 ประชาชน ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลนายชวน หลีกภัย อย่างแท้จริง

การที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงประเด็นของความขัดแย้งดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น
 สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในการพิจารณาร่างพระราช
 บัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 เป็นความขัดแย้งใน
 ด้านความคิด กล่าวคือ ต่างฝ่ายต่างมีความเห็นไม่ตรงกัน และมีความเชื่อมั่นใน
 ปัญหาที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งดังกล่าวนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อ
 ประโยชน์ในทางการเมือง แต่เป็นไปเพื่อกระจายอำนาจในการปกครอง ให้
 กับประชาชนตามหลักการดังนี้คือ

1. การให้สภาตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคล
2. มีการเลือกตั้งสภาตำบลและคณะกรรมการตำบล
3. มีอิสระในการปกครองตนเอง
4. มีงบประมาณและรายได้ของตนเอง และ
5. มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเป็นของตนเอง

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์การร่างพระราชบัญญัติสภาตำบล
 และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 สามารถกล่าวได้ว่า

1. แนวความคิดในการยกฐานะสภาตำบลให้เป็นนิติบุคคลและองค์การ
 บริหารส่วนตำบล ไม่ได้แตกต่างกับสภาตำบลในรูปเดิมคือยังมีลักษณะเป็นรูปแบบ
 คณะบริหารระดับท้องที่มีอำนาจหน้าที่และรายได้เหมือนสภาตำบลปัจจุบัน เพียงแต่
 ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคลเพิ่มขึ้นเท่านั้น

2. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มีอำนาจหน้าที่และบทบาทที่จะจัดบริการหรือทำ
 หน้าที่ทุกอย่างที่จะดูแลความทุกข์สุขของประชาชนตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่
 การเป็นประธานสภาตำบลของกำนันและเป็นสมาชิกสภาตำบลของผู้ใหญ่บ้านไม่ได้
 ทำให้มีอำนาจเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด

3. สภาพตำบลควรจัดในรูปของสภาที่ปรึกษาของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเป็นสภาออกข้อบัญญัติท้องถิ่นมากกว่าจึงจะสมชื่อ "สภา" ไม่ควรเป็นสภาที่ทำหน้าที่บริหารด้วย

4. องค์การบริหารส่วนตำบล เคยเป็นองค์กรที่ตั้งมาแล้วและไม่ประสบผลดีจนต้องล้มเลิกไป การดำริตั้งขึ้นใหม่ไม่มีเหตุผลว่าจะเกิดผลดีใดๆ โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลก็ตั้งข้อกำหนดไว้ให้มีรายได้เกิน 150,000 บาท เท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอจะเป็นค่าใช้จ่ายทางธุรการ นอกจากนี้ อำนาจหน้าที่และรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลก็ยังน้อยกว่าสุขาภิบาลเสียอีก

5. การให้สภาตำบลเป็นนิติบุคคล แม้จะทำให้กำนันในฐานะประธานสภาตำบลลงนามในสัญญากับเอกชนได้ ทำให้เกิดภาวะความรับผิดชอบทางอาญาและทางแพ่งโดยตรง ยิ่งรัฐบาลให้เงินอุดหนุนและมีรายได้มากขึ้น โอกาสที่กำนันอาจจะใช้จ่ายอย่างผิดระเบียบแบบแผนของทางราชการซึ่งมีมากมายก็จะมีมากขึ้น โอกาสจะต้องถูกสอบสวนและดำเนินคดีมีมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันการไม่เป็นนิติบุคคลก็ไม่ได้ขัดขวางให้สภาตำบลพัฒนาตนเองได้

6. องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเป็นอย่างไรในอนาคต เพราะถ้าท้องถิ่นต่าง ๆ กลายเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลมากขึ้นแล้ว พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดก็จะลดลงจนหมดไปในที่สุด

7. นายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัด ยังเป็นผู้บังคับบัญชาของสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่เกือบ เหมือนกับที่นายอำเภอ เป็นผู้บังคับบัญชากำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตามกฎหมายปกครองท้องถิ่น (ความจริงแม้มีองค์กรทั้งสองนี้แล้ว แต่อำนาจหน้าที่ของนายอำเภอเหนือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ก็ยังมีอยู่บริบูรณ์ เมื่อสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลมีปัญหาขัดแย้งกับนายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะเป็นผู้ชี้ขาด)

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ว่า แม้พระราชบัญญัติดังกล่าวมีความสำคัญต่อการปกครอง

และการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศ เพราะในร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวเป็นนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการจะวางรากฐานการปกครองในระดับตำบลให้มีความเป็นประชาธิปไตย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการกระจายอำนาจให้กับการปกครองท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น แต่ก็ได้เกิดความขัดแย้งขึ้นของคณะกรรมการปรับปรุงการบริหารการปกครองท้องถิ่นที่แต่งตั้งเกี่ยวกับเนื้อหาสาระบางประการ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของสภาตำบลว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. ยกเลิกความพยายามจะตั้งสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลรูปแบบใหม่ ควรแก้ไขกฎหมายลักษณะปกครองท้องถิ่นให้ทันสมัยยิ่งขึ้น ให้ตำบลหมู่บ้านซึ่งเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคมีบทบาทในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น มีอำนาจหน้าที่ที่จะจัดบริการที่สังคมชุมชนสมัยใหม่ต้องการมากขึ้น นั่นคืออาจทำหน้าที่ของเทศบาลได้ด้วย โดยนัยนี้สภาตำบลตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326/2515 ก็ไม่มีความจำเป็นเพราะจะเป็นองค์กรแบบผสม จะเป็นส่วนภูมิภาคก็ไม่ใช่ จะเป็นท้องถิ่นก็ไม่เชิงอย่างเช่นปัจจุบัน

2. กระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นและชุมชนมากขึ้น โดยการตั้งสุขาภิบาลประเภทสอง (มีนายอำเภอเป็นประธานสุขาภิบาล) ในเขตชุมชนหนาแน่น โดยเฉพาะตำบลที่มีหมู่บ้าน 2-3 แห่ง กระจุกตัวกันเป็นชุมชนขนาดย่อมก็ควรตั้งเป็นสุขาภิบาล ส่วนหมู่บ้านที่ห่างไกลและกระจัดกระจายก็ยังคงเป็นหมู่บ้านในระบบภูมิภาคต่อไป

3. ยกฐานะสุขาภิบาลประเภทสองให้เป็นประเภทหนึ่ง (ประธานสุขาภิบาลมาจากการเลือกตั้ง) ให้มากขึ้น

4. ยกฐานะสุขาภิบาลประเภทหนึ่งให้เป็นเทศบาลมากขึ้น เพื่อให้มีขีดความสามารถในการปกครองตนเองเพิ่มขึ้น งานใดที่เกินกำลังคนกำลังเงินก็สามารถให้ร่วมกันทำในรูปสหการเทศบาลได้หลายรูปแบบ

5. ควรกระจายอำนาจให้เทศบาลและสุขาภิบาล รวมทั้งเมืองที่มีลักษณะพิเศษให้มากขึ้น โดยการเพิ่มอำนาจหน้าที่และภารกิจบริการของกระทรวง

ทบวง กรมต่าง ๆ ให้ท้องถิ่นมากขึ้น คือ งานท้องถิ่นที่รัฐบาลเอาไปทำเองคืนมา และให้ท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้น ส่วนกลางควรให้ความสนับสนุนทางวิชาการและมอบหมายงานของส่วนกลางและภูมิภาคให้ท้องถิ่นทำมากขึ้น

6. ให้สภาจังหวัดเป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อพื้นที่ในเขตจังหวัดกลายเป็นเขตขององค์กรปกครองท้องถิ่นเพิ่มขึ้น พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะน้อยลงจนไม่สามารถจัดเป็นองค์การที่มีประสิทธิภาพได้ จึงควรเปลี่ยนสภาให้สภาจังหวัดเป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อชี้แนะการบริหารส่วนภูมิภาคให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนมากขึ้น และมีอำนาจดูแลพฤติกรรมของข้าราชการส่วนภูมิภาคด้วย